

Pro cyklistického dobrodruha museli přijet Eskymáci

Aljaška (sed) - Cyklistický dobrodruh Jan Kopka z Jablonce nad Nisou si vyzkoušel další extrémní závod - téměř šest set kilometrů dlouhý ultramaraton Napříč Aljaškou. Závod The Iditarod Trail Invitational se mohl zúčastnit jen omezený počet padesáti závodníků, někteří na kole, někteří na lyžích, někteří jen tak pěšky. Kopka byl v bohaté mezinárodní společnosti jediným Čechem.

Závod na americké Aljašce nepřálo počasí a musel být předčasně ukončen. Přinášíme vám první zážitky jabloneckého cyklisty Jana Kopky, přesně, jak je popsal ve svém mailu z Ameriky:

„Čau, fakt už nejedu a docela mě to štve. Tenhle závod je jak z jiného světa, ale nádhernej. Dostal jsem se na druhou a poslední kontrolu jako třetí pár hodin za předchozíma dvěma, ale v podstatě v obrovské výhodě, spal jsem za předchozí den hodně a jel v klidu, žádnéj spěch, naopak jeden z nich nespal vůbec a druhej trochu.

Do cíle bylo 280 km (což může být i několik dní), k nejbližšímu civilizovanému místu 200 km po řece Yukon. Po Yukonu už to měla bejt sranda, prej dálnice. Dal jsem si odpočinek asi 4 hodiny (i když jsem byl v pohodě) a chtěl jet nonstop po-

kuď možno až do cíle, věděl jsem, že oni už jsou docela mrtví a budou schopný jet solidní tempo bez spánku. Vyrazil jsem ve dvě ráno.

Na Yukonu nikde žádná cesta, jen hlubokej sníh, táhl jsem kolo sněhem asi 70 km (22 hodin), předešel mě jeden na běžkách a jeden na sněžnicích, na nohách jsem měl ledový koule a mokré nohy a musel se vrátit asi 5 hodin zpátky do jednoho srubu, abych se usušil a pak vyrazil znova.

Další den 50 km asi 9 hodin k dalšímu srubu, tam jsem dohonil partu, která mě předešla když jsem se vrátil, mezi tím už šest lidí vyrazilo

dál. Chystal jsem se vyspat a vyrazit s druhou partou. Do rána cesta zmizela pod sněhem a žádnéj provoz, nebylo kam vyrazit, hlubokej sníh a před náma 120 km do nejbližšího místa. Navíc po Yukonu nemůžeš jít kdekoli, je tam přesná cesta, musíš vědět kudy, aby ses nepropadl a vědět, kterým ramenem, abys nešel místo 10 km třeba 40.

Bez cesty je nemožný pokračovat. Začala vichřice. Těch šest to chytlo někde tam, zatím dorazili jen dva z nich (chodec a Pat Norwill na běžkách), ostatní se někde plácají (jeden na běžkách a 3 bikeři), v podmínkách, který panujou, to nejde překonat ani za týden (řadí blizzard, oteplilo se a voda se valí přes led). My jsme přežívali na srubu, nakonec pro nás přijeli Eskymáci a odvezli zpět.

Tohle trochu podělali organizátoři, cesta za těchto podmínek musí být projížděná a nebo na ní musí být provoz. Je to tak při všech závodech tady, dokonce i při psích spreže-

ních. Ty čtyři jsou tam venku už čtyři dny a asi jim jde o život, nemůžou mít ani tolik jídla. Jsem ve Fairbanks a sleduju to na internetu. Pak asi vyrazím na kole zpět do Anchorage (asi 700 km) a v každý hospodě si dám pivo, což je asi každých 180 km. Doufám, že nebude pršet, je tu dost teplo.

Zdraví Jan Kopka

P.S.: Teď jsem dostal zprávu, že závod je zastavenej úplně. Jeden z těch čtyřech dorazil do vesničky, ostatní se stále hledají. Teplo na Aljašce dělá daleko větší problémy než obrovský mrazy. Mějte se, já jdu na to první cestovní pivo.